

02 διεθνή

Ο σαουδαραβικός περισπασμός

Οι απειλές προς το Ιράν δεν συγκαλύπτουν τις αντιθέσεις στο δυτικό στρατόπεδο

■ Κείμενα: Ερρίκος Φινάλης

Οι έγκυροι Δυτικοί αναλυτές μοιάζουν σαστισμένοι από την ισχύ του πλήγματος στη Σαουδική Αραβία (τόσα χρόνια που οι Σαουδάραβες ανέσκαπταν την Υεμένη και έθαβαν δεκάδες χιλιάδες αμάχων στα ερείπια που σώρευαν οι βόμβες τους προφανώς όλα πήγαιναν πρίμα). Αλλά ακόμη πιο αμήχανοι είναι όταν επιχειρούν να εξηγήσουν την μέχρι τώρα προσεκτική αντίδραση του Τραμπ, τον οποίο έχουν βαφτίσει πολεμοχαρή, φανατικό, τρελό και πάει λέγοντας. Γιατί λοιπόν ο «τρελός» δεν εξαπολύει τον Αρμαγεδώνα επί του Ιράν; Μια τέτοια αντίδραση θα ικανοποιούσε βέβαια τους κάθε απόχρωσης αντιπάλους του: από τους νεοσυντηρητικούς και τα γεράκια των πολεμοχαρών σιωνιστικών και άλλων λόμπι που ξημεροβραδιάζονται φανασιώνοντας τη μετατροπή της Τεχεράνης σε Χιροσίμα, ως τους Δημοκρατικούς και λοιπούς φιλελεύθερους θεματοφύλακες της παλιάς καλής παγκοσμιοποίησης και των ανθρωπιστικών(...) πολέμων της. Κι όμως, ο Τραμπ παραμένει επιφυλακτικός: «Δεν επιτέθηκαν σε εμάς, αλλά στη Σαουδική Αραβία», έλεγε την επαύριο της επίθεσης σε όσους πίεζαν φορτικά για άμεσο χτύπημα του Ιράν, προσθέτοντας ότι «πρώτα θα διαβουλευθούμε με τους Σαουδάραβες, και βλέπουμε».

Ο Τραμπ απλά διαπιστώνει την πραγματικότητα, η οποία βέβαια δεν αρέσει στους πρωταγωνιστές των ανθρωπιστικών πολέμων της Δύσης: το Αφγανιστάν παραμένει ναρκοπέδιο, το Ιράκ «απελευθερώθηκε» από τις ΗΠΑ για να καταλήξει υπό τον έλεγχο της... Τεχεράνης, η δυτική επέμβαση ενάντια στον Άσαντ έδωσε τη Συρία στο πιάτο σε Ρωσία και Ιράν, κ.ο.κ.

Προχθές μάλιστα, απαντώντας σε εξέχοντα γερουσιαστή των Ρεπουμπλικανών που τον κατηγορούσε ότι δείχνει αδυναμία απέναντι στο Ιράν, έλεγε: «Είναι πολύ εύκολο να ξεκινήσεις μια επίθεση. Αλλά ας μας πει ο γερουσιαστής Λίντσεϊ Γκρέιαμ, πώς πήγε μέχρι τώρα η ανάμιξη των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή; Τι αποτελέσματα είχε; Τι πέτυχε η επέμβαση στο Ιράκ;». Ο Τραμπ απλά διαπιστώνει την πραγματικότητα, η οποία βέβαια δεν αρέσει στους πρωταγωνιστές των λεγόμενων ανθρωπιστικών επεμβάσεων της Δύσης: το Αφγανιστάν παραμένει ναρκοπέδιο, το Ιράκ «απελευθερώθηκε» από τις ΗΠΑ για να καταλήξει υπό τον έλεγχο της... Τεχεράνης, η δυτική επέμβαση ενάντια στον Άσαντ έδωσε τη Συρία στο πιάτο σε Ρωσία και Ιράν, κ.ο.κ. Είναι πλέον πασιφανές (και είναι επίσης βασική αιτία της ενδόρρηξης στο δυτικό μπλοκ και του ενδοαμερικανικού εμφυλίου): ο «τρελός» θέλει –άλλο αν και πόσο μπορεί– να βάλει τέλος σε αυτές τις κοστοβόρες και

αποτυχημένες εμπλοκές και να εφαρμόσει ένα δικό του, διαφορετικό πρόγραμμα για την ανάκτηση της απωλεσθείσας ισχύος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Ο Τραμπ δεν θέλει να πατήσει το κουμπί...

Έτσι, ο Αμερικανός πρόεδρος αντιμετωπίζει την επίθεση που δέχτηκε η Σαουδική Αραβία ως έναν ακόμη περισπασμό στο ξεδίπλωμα της στρατηγικής του. Εξίσου καθαρό είναι ότι δεν πιστεύει πως το Ιράν είναι εύκολος στόχος, κι ας βαυκαλίζονται τα γεράκια του ότι μπορεί να τιμωρηθεί η Τεχεράνη χωρίς συνέπειες για τις ΗΠΑ. Στο θέμα αυτό, ο Τραμπ ακούει πολύ προσεκτικά το βορειοαμερικανικό στρατιωτικό επιτελείο, κι όχι τους φανατικούς ή/και τα ενεργούμενα Ισραηλινών κ.ά. που τον καλούν να πατήσει το κόκκινο κουμπί... Εξάλλου, κύριο αντίπαλο των ΗΠΑ και του σχεδίου του «Πρώτα η Αμερική» θεωρεί το Πεκίνο και τους πολλαπλούς Δρόμους του Μεταξιού με τους

οποίους οι Κινέζοι διεισδύουν πια παντού – όχι την Τεχεράνη. Γι' αυτό και επιχειρεί, παρά τους περισπασμούς και τις αντίθετες επιλογές «φίλων» και αντιπάλων που του χαλάνε διαρκώς το πρόγραμμα, να πλέξει ένα δίχτυ από κυρίως οικονομικά (για την ώρα τουλάχιστον...) μέτρα που θα συγκρατεί την Κίνα. Για τον ίδιο λόγο κάνει ό,τι μπορεί για να αποτρέψει μια στρατηγική συμμαχία Πεκίνου-Μόσχας, όπως και τον απογαλακτισμό της Ευρώπης από τις ΗΠΑ. Τέτοιου είδους είναι οι προτεραιότητές του, κι όχι να πέσει πάνω στην Τεχεράνη καβάλα σε βαλλιστικό πύραυλο ως άλλος επισμηναγός Κονγκ (καλό θα ήταν να ξαναδούν ορισμένοι το καταπληκτικό Dr Strangelove του Κιούμπρικ...).

Φυσικά, λόγω των διαρκών περισπασμών

Μορμόνοι και... Πολεμιστές Χωρίς Σύνορα

Υπάρχουν δύο νέα πρόσωπα στη διοίκηση Τραμπ, που αναμένεται να παίξουν ρόλο στη νέα διεκυστίνδα μεταξύ «κατευναστών» και «φιλοπόλεμων» με επίδικο τον τρόπο αντιμετώπισης του Ιράν. Το πρώτο είναι ο νέος σύμβουλος εθνικής ασφαλείας των ΗΠΑ, τον οποίο παρουσίασε την Τετάρτη ο Τραμπ και παίρνει τη θέση του κακίν-κακώς αποπεμφθέντος Μπόλτον*. Πρόκειται για τον Ρόμπερτ Ο'Μπράιεν [βλ. την επάνω φωτογραφία], που κι αυτός διαθέτει πλούσια καριέρα στην Ουάσιγκτον – και ταυτόχρονα είναι ο πρώτος Μορμόνος που ανέρχεται σε τόσο υψηλό αξίωμα. Ο Ρεπουμπλικανός Ο'Μπράιεν διατέλεσε εκπρόσωπος των ΗΠΑ στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ επί Μπους, εποχή στην οποία συνεργάστηκε στενά με τον Μπόλτον. Τις υπηρεσίες του χρησιμοποίησε όμως στη συνέχεια και η υπουργός Εξωτερικών της κυβέρνησης Ομπάμα, η Χίλαρι Κλίντον. Στο βιβλίο του «Ενώ η Αμερική κοιμόταν», όπου εκθέτει την άποψή του για το πώς οι ΗΠΑ θα ανακτήσουν τον διεθνή ηγετικό ρόλο τους, ο νέος σύμβουλος εθνικής ασφαλείας, εκθέτει απόψεις παρεμφερείς με αυτές του αποπεμφθέντος Μπόλτον. Έτσι, εκτιμάται

ότι ο διορισμός του αποτέλεσε μια ακόμη προσπάθεια του πανταχόθεν βαλλόμενου Τραμπ να κατευνάσει τα λεγόμενα γεράκια. Μέχρι την Τετάρτη, ο Ο'Μπράιεν ήταν «ειδικός προεδρικός απεσταλμένος για υποθέσεις ομηρίας». Στα πλαίσια αυτά, η τελευταία μεγάλη επιτυχία του ήταν η επιστροφή στις ΗΠΑ του... Αφροαμερικανού ράπερ ASAP Rocky, ο οποίος είχε συλληφθεί και προφυλακιστεί στη Σουηδία για επίθεση σε μετανάστη!

Το δεύτερο νέο σχετικά πρόσωπο είναι ο Μαρκ Έσπερ [βλ. την κάτω φωτογραφία], που το καλοκαίρι οριστικοποιήθηκε ως αντικαταστάτης του επίσης αποπεμφθέντος από τον Τραμπ υπουργού Άμυνας Τζιμ Μάτις. Να θυμίσουμε εδώ ότι ο Μάτις, επονομαζόμενος και «τρελό σκυλί», ανήκε στη συνομοταξία του Μπόλτον: πίεζε τον Τραμπ να προχωρήσει σε στρατιωτικές επεμβάσεις και να κλιμακώσει τη σύγκρουση στη Συρία – εξ ου και η αποπομπή του, που δυσaréστησε σφόδρα το βαθύ κράτος της Ουάσιγκτον.

Ο αντικαταστάτης του, που πήρε μήνες για να οριστικοποιηθεί, συνιστά κι αυτός μια κίνηση κατευνασμού του στρατιωτικοβιομηχανικού κατεστημένου από τον Τραμπ: μέχρι πρότινος ήταν

ο βασικός λομπίστας της Raytheon, μίας από τις μεγαλύτερες εταιρίες του στρατιωτικοβιομηχανικού συμπλέγματος των ΗΠΑ με παρακλάδια σε όλο τον κόσμο. Η Raytheon, που στο λογότυπό της γράφει «Πολεμιστές Χωρίς Σύνορα»(!), νοικιάζει ιδιωτικούς στρατούς και κατασκευάζει οπλικά συστήματα (είναι ο μεγαλύτερος διεθνώς κατασκευαστής στρατιωτικών πυραύλων κάθε είδους), ραντάρ κ.λπ.

Μέχρι στιγμής, πάντως, ο Έσπερ κρατά χαμηλό προφίλ και διαβεβαιώνει ότι υλοποιεί την «εθνική αμυντική στρατηγική», αποφεύγοντας –σε αντίθεση με τον προκάτοχό του– να αμφισβητεί ανοιχτά τις εκάστοτε επιλογές του Τραμπ. Την ίδια στιγμή, από το υπουργείο του «διαρρέουν» στα μεγάλα αμερικανικά ΜΜΕ, τα οποία αντιπολιτεύονται τον Τραμπ, απόψεις και πληροφορίες οι οποίες συντηρούν το πολεμικό κλίμα και πιέζουν στην κατεύθυνση «δυναμικής αντιμετώπισης της ιρανικής απειλής».

* Βλ. τα άρθρα «Οι γεωπολιτικοί ανταγωνισμοί αναστατώνουν τη διεθνή σκηνή» και «Ο Τραμπ προσπαθεί να (ξανα)βάλει τάξη στο σπίτι του» (φύλλο 466, σελ. 7 και 16-17 αντιστοίχως).